

ОДНОС ПОЛИЦИЈЕ И ЈАВНОСТИ СА АСПЕКТА ПРИМЈЕНЕ КОНЦЕПТА РАДА ПОЛИЦИЈЕ У ЗАЈЕДНИЦИ

Мр Душко Пена,
директор ВШУП Бања Лука

Мр Борислав Ђукић
ВШУП Бања Лука
E-mail: bobandjukic70@gmail.com

Апстракт: Примјена концепта рада полиције у заједници условљена је бројним претпоставкама везано за обуку и селекцију кадра, обуку у примјени концепта у пракси, стварање адекватне организације полиције која подржава примјену концепта и друго. Једна од посебно битних претпоставки успјешне примјене концепта везана је за изградњу односа повјерења између полиције и грађана, односно партнерског односа. У том смислу, градња односа полиције и јавности поставља се као нека врста претходне претпоставке за примјену концепта рада полиције у заједнице у правом смислу, онако како то овај концепт и подразумејева. Ради се, у ствари, о односима повјерења и међусобног уважавања једних од стране других, створених кроз стицање неке врсте угледа полиције у одређеној заједници. Само полиција коју јавност идентификује позитивним предзнаком, може рачунати да има реалне претпоставке да изгради концепт рада полиције у заједници на здравим основама. То је дугорочан и мукотрпан посао који подразумејева одговарајући статус полиције у заједници и са нивоа полицијске организације и са нивоа појединца – репрезента те организације у заједници. Те релације је неопходно стално дограђивати и обогаћивати, јер концепт рада полиције у заједници је креативан процес који тражи сталну надоградњу и нова и нова доказивања. За успјешну примјену концепта рада полиције у заједнице не смије се дозволити луксуз да ти односи не буду добри, јер не само да се примјена концепта инхибира у пракси, већ се изграђено повјерење може потпуно нарушити до граница непроводивости концепта.

Кључне ријечи: полиција, рад полиције у заједници, јавност, информисање, контрола...

УВОД

Јавност и суд јавности су један од параметара успјешности и прихваћености било ког органа и институције у систему, при чему ни полицијска организација није изузетак. Због тога се и раде одређена истраживања јавности поводом рада полиције, а варијације резултата истраживања указују на виђење тренутног стања и потребу промјена у функционалном смислу. Са аспекта примјене концепта рада полиције у заједници овај однос посебно долази до изражаја, јер је полиција умногоме усмјерена на јавност у свакодневном раду, а јавност очекује од полиције беспријекорну, професионалну службу која пружа благовремене информације о безбједности и другим релевантним питањима која су од општег интереса. Полицијска дјелатност мора бити правилно презентована јавности, јер све недоумице и недоречености повлаче разне сумње и подозрење у погледу исправности и непристрасности полицијског дјеловања. Концепт рада полиције у заједници тако је замишљен да подразумеива сталне контакте и изграђене релације с јавношћу, а заузврат се од друге стране очекује да преузме свој дио одговорности поводом стања безбједности и других претпоставки егзистирања у свакој конкретној заједници. Те релације се стално настоје додатно надоградити и унаприједити, јер је то претпоставка успјешног провођења концепта рада полиције у заједници. Јавност је већ на том нивоу да није довољно само вршити информисање јавности о појавама и догађајима безбједносне природе, већ се јавност настоји на разне начине укључити у конкретне процесе остваривања безбједности у заједници. Оно о чему се посебно мора водити рачуна јесте потреба да се повјерење стално унапређује а полиција и њени припадници да буду цијењени чланови заједнице који се придржавају свих норми и начела којима се углед гради. Односе повјерења полиције и јавности је јако тешко изградити, али врло лако срушити, наизглед и безазленим потезима и реакцијама, при чему поновна градња добрих односа иде веома тешко и мукотрпно.

ОДНОС ПОЛИЦИЈЕ И ЈАВНОСТИ У КОНТЕКСТУ КОНЦЕПТА РАДА ПОЛИЦИЈЕ У ЗАЈЕДНИЦИ

Однос полиције и јавности је углавном везан за односе осталог дјела државне управе, с тим да је због специфичности полицијске службе и овај однос у том смислу другачији. Полиција има потребу да придобије јавност поготово у смислу провођења концепата типа рада полиције у заједници, али то није нимало лако због чињенице да полиција једина има ексклузивно законско право да примјењује и непопуларна средства физичке принуде. То често најлази на осуду јавности без обзира на оправданост тих активности, тако да је потребно много мудрости и труда да се и такве активности оправдају и да јавност спозна потребу таквих поступака у циљу остваривања безбједности.

Однос полиције и јавности са аспекта примјене концепта рада полиције у заједници

Успостављање односа полиције и јавности почело је одржавањем повремених контаката преко посебног службеника или портпарола, да би касније полиције у многим земаља развиле многобројне облике, начине и средстава комуницирања с јавношћу уопште и с појединим њеним сегментима. Користећи се различитим техникама, полицијске организације чине велике напоре за унапређење своје слике у јавности, настојећи заједницу придобити као партнера.

Међу активности које се најчешће везују за односе са јавношћу, сврстава се информисање грађана о полицији и криминалу, дакле о општој полицијској организацији и функционисању и о стању безбједности по појединим сегментима безбједности. Предмет информисања грађана о полицији јесу методе рада њених припадника, њена организација, опремљеност и друга интересантна питања, док се у вези с криминалом најчешће информације односе на актуелне мјере које полиција предузима према осумњиченим лицима за кривична дјела која највише интересују грађане (нпр. насилнички, организовани, привредни криминал), нове појавне облике криминала и најефикасније начине заштите грађана од учинилаца тих кривичних дјела или других девијантних појава у заједници. Модерна полиција најчешће информиса јавност преко својих посебних организационих јединица као што су бирои за односе са јавношћу, или посебних службеника, као што су официри за везу, портпароли, овлаштени полицијски службеници и слично. Поред тих, треба имати у виду и друге облике информисања грађана од стране полиције, као што су: непосредни контакти са грађанима у специјалним приликама (нпр. специјалне манифестације поводом Дана полиције или посјете грађана станицама полиције и другим организационим јединицама у оквиру Дана отворених врата), информисање путем средстава масовног информисања најчешће кроз специјалне емисије посвећене раду полиције или кроз организацију конференција за штампу, дистрибуцију штампаних публикација (летака, билтена) или презентације на интернету. Полиције у многим земљама развиле су велики број облика средстава за комуникацију са јавношћу и грађанима, и то су:

- Васпитни, превентивни и други програми – за чију реализацију се користе предавања, средства јавног информисања и друго,

- Савјетодавни полицијски органи и савјети грађана – чији је основни циљ превенција криминала и побољшање стања безбједности и повјерења између полиције и грађана,

- Укључивање грађана у послове полиције – представљају добровољна удружења грађана која помажу обављању полицијских послова, што је један вид развијеније сарадње полиције и јавности, и ово могу бити трајне форме,

- Посебна пажња посвећена одређеним категоријама становника – значи да полиција посвећује посебну пажњу криминогеним срединама, девијантним групама и групама које су склоне чешћим прекршајима или прекршајима одређене врсте,

- Промјене у начину рада на терену – настоји се вратити традиционалном начину патролирања, тј. да полицајци пјешнице обилазе насеље, квартал или рејон,

- Пропагандна средства – штампају се различити плакати, снимају филмови који популаришу полицију, користи се штампа, радио, ТВ, одржавају се предавања и организују дружења полиције и грађана,

- Политика отворених врата – омогућује јавности да обилази полицијске станице и лабораторије.¹

Посебно је значајан однос с угроженим и слабијим категоријама становништва као што су националне мањине, дјеца, малољетници, старије особе, жртве насиља и слично. Укључивање и дружење младих кроз разна спортска такмичења и манифестације вишеструко је корисно како са аспекта тренутног употпуњавања слободног времена младих и одвајања од потенцијалних опасности порока дрогирања, алкохолизма и слично, тако и са аспекта будућих ближих односа и сарадње на основама већ претходно изграђеног повјерења и релаксираних релација.

У оквиру напора за побољшање односа са јавношћу, сама полиција мијења начин рада на терену. Један од полицијских програма усмјерен на могуће жртве кривичних дјела јесте оснивање савјетодавних полицијских уреда, чији је основни задатак упознавање грађана са најприкладнијим мјерама безбједности за спречавање кривичних дјела. На крају, она води успостављању односа повјерења с грађанима, што и јесте бит полиције у заједници, јер она проводи проширене полицијске задатке. Значи, с провођењем модела и односа полиције у заједници, догађају се промјене не само на нивоу понашања полицијских службеника и грађана, већ се заправо ради о промјени ставова, вјеровања, вриједносног система и коначно самог идентитета.² Истраживањем јавног мњења повремено се провјерава исправност курса дјеловања полиције, мада се увијек мора бити опрезан у извођењу закључака из разлога што односи јавности могу бити тренутно пољуљани неким спорадичним догађајима типа пркомјерне употребе силе, корупције појединаца у полицији и слично. Ово се нарочито односи на ниво локалних заједница, поготово у нашим условима гдје се ради

1 Кешетовић, Ж.: *Односи полиције са јавношћу*, Виша школа унутрашњих послова, Београд, 2000. год., стр.147-154.

2 Пена, У.: *Рад полиције у заједници и његова имплементација са посебним освртом на БиХ*, ВШУП Бања Лука, 2006, стр 137.

Однос полиције и јавности са аспекта примјене концепта рада полиције у заједници

махом о мањим подручјима у којима се људи међусобно познају и гдје се вијести, посебно оне негативне, веома брзо шире. Међусобне везе и непосредно егзистирање на мањем простору требало би у ствари бити предност са аспекта остваривања безбједности а не мана у смислу преношења претежно лоших вијести о полицији.

Један од битних облика комуникације полиције и јавности односи се посебно на обавјештавање жртава кривичних дјела и других девијантних поступака о току и резултатима истраге, те санкционисању починилаца забрањених радњи. Позитиван приступ у том смислу ће задовољити жртву чак и када нема тренутних резултата, јер ће жртва осјећати да неко брине о њој и да покушава да санира посљедице штетне радње. Такве ствари жртве на задржавају само за себе, већ позитивна али и негативна искуства шире даље, што такође формира и утиче на релације полиције и јавности.

ОДЛИКЕ ПОЛИЦИЈЕ СА АСПЕКТА РАЗВИЈАЊА ОДНОСА СА ЈАВНОШЋУ

За развијање односа са јавношћу потребни су полицијски службеници с одређеним стручним, моралним, људским и другим квалитетима, јер је суд јавности сталан и вишезначан, чак и у ситуацијама које се не односе на конкретне догађаје. Дакле, полицајац мора да има „лик и дјело“, јер га јавност доживљава и као појаву и као службено лице које предузима одређене радње. Због тога постоје одређена правила која важе приликом обављања дјелатности полицајца у заједници, и то да он:

1. избјегава пристрасно поступање с грађанима, да буде уљудан и има разумијевања за свачији поступак, па чак и понизност према ауторитативним и јавним личностима,
2. буде свјестан да му униформа не даје право да поступа с људима по својој вољи,
3. да се труди да обезбјеђује спровођење правно санкционисаних норми понашања међу људима и да својом инвентивношћу на овом подручју помаже људима да схвате шта се од њих захтијева,
4. његова осјећања (добро и лоше расположење, замор, преоптерећеност на послу, непријатности из односа према другима, неуспјех у некој акцији или радњи, разочарење и слично) не смију да утичу тако да грубо, нехумано и некултурно, са сарказмом, ниподоштавањем, са висине, сурово, осветнички или на сличне начине поступа у неким догађајима при предузимању неких мјера и радњи,
5. да се ослободи склоности које би могле у поступку са другима да усмјеравају дјелатности које је дужан да извршава и да аверзија према појединим категоријама људи не смије негативно утицати на његову личност, а још мање на став и поступке,

6. да има на уму да га посматра много више људи него што их и сам види при обављању својих задатака и да га радознала јавност увијек посматра и вреднује по његовом спољашњем изгледу и понашању,
7. да му униформа сама по себи не даје осјећање важности, али да представља установу у којој је запослен,
8. да засићеност и умор при извршавању свакодневних послова дјелују негативно, изазивају раздражљивост, нагла узбуђења и сличне појаве које ремете адекватно понашање и анулирају уљудно, услужно, поуздано и досљедно понашање,
9. да не дозволи да га заведе непристојно, неуљудно, насилничко и уопште неодговарајуће понашање других људи,³
10. на крају, и у приватном животу полицајац мора бити узоран грађанин, добар муж и отац, непорочан и добар домаћин, јер суд јавности се не протеже само на дјеловање у служби већ и ван ње.

Подразумијева се да полицајац мора бити задовољан својом службом и збринут у егзистенцијалном и материјалном смислу, с одговарајућим друштвеним статусом. У супротном, многе од претпостављених норми понашања у служби и ван ње ће бити доведене у питање а односи са јавношћу постати посебно упитни, уз потенцијално бројне негативне конотације.

КОНТРОЛА ПОЛИЦИЈЕ ОД СТРАНЕ ЈАВНОСТИ

У погледу релација полиције и јавности у неким земљама се развијају концепти контроле полиције од стране грађана и укључивања грађана у послове полиције, све са циљем међусобног зближавања и стварања односа повјерења.

Сматра се да је контрола полиције од стране грађана нарочито потребна у срединама у којима влада неповјерење, у којима је висока стопа криминала и девијантних појава, као и у онима гдје се биљеже случајеви прекомјерне употребе силе или корупције међу полицајцима. Ово се оправдава чињеницом да, иако је законски прописано шта се предузима у поменутих случајевима против припадника службе, постоји могућност утицаја на непристрасну и фер истрагу од стране службе и тијела која су за то задужена и овлаштена. Одређени облици контроле су свакако потребни, али се с друге стране поставља питање њене оправданости у неким случајевима и могућег нарушавања интегритета и самосталности саме полицијске организације. Може се говорити о већем броју аргумената који се износе против оснивања одбора грађана за контролу полиције: могућ-

³ Крстић, О.: *Криминалистичка превенција и прогностика*, Висока школа унутрашњих послова, Бања Лука, 2005. год., стр. 240-241.

Однос полиције и јавности са аспекта примјене концепта рада полиције у заједници

ност смањивања ефикасности рада полиције због нарушавања принципа једностарјешинства у руковођењу (полицајци не могу бити сигурни да ће одбори грађана одобрити мјере и радње које су предузели по налогу претпостављеног, што може довести до избегавања службених задатака, пада морала и појаве стреса); страх да једнака или шира овлашћења одбора грађана од руководиоца полиције могу проузроковати нелегалне политичке утицаје на рад полиције; непознавање законских услова и тактике поступања полицајаца од стране грађана у одборима; неискуство у практичном обављању полицијских послова и задатака које би им омогућило да боље разумију поступке полицајаца у конкретним ситуацијама и неправедан однос чланова надзорног одбора према полицајцима против којих је поднијета представка, који се огледа кроз критику полицајаца за најмање пропусте у раду и одуговлачење поступка, што може изазвати стрес због неизвјесности око коначне одлуке у погледу њиховог статуса, нарочито ако су под суспензијом. Иако се приговори због непознавања овлашћења полиције и недостатка искуства могу дјелимично отклонити укључивањем полицајаца у састав надзорног одбора, обучавањем грађана чланова одбора или позивањем стручних лица (нпр. официра задужених за контролу законитости у раду) да појасне политику рада полиције и тактику извођења одређених акција, наведени разлози су утицали да одбори грађана углавном имају савјетодавну улогу у контроли поступка по представкама, а ријетко и право доношења коначне одлуке.⁴

У Републици Српској, везано за полицијску организацију, ова контрола се проводи преко Бироа за представке и жалбе грађана, као тијела у које улазе и грађани, а које прати поступке покренуте против припадника полиције и интервенише у случајевима гдје се сматра да процедура није адекватно проведена.

На нивоу локалних заједница не постоје било какви механизми контроле, сем што локалне скупштине разматрају извјештаје о раду организационих јединица полиције које дјелују на том подручју и достављају одређене препоруке које немају снагу обавезности. Не треба посебно наглашавати да, без обзира на први поглед изражену формалност у наведеном односу, постоји могућност политичке манипулације и злоупотребе у сврхе које немају везе са унапређењем односа полиције и грађана, односно унапређења безбједности у локалној заједници.

У неким земљама се већ одраније проводе концепти укључивања грађана у полицијске послове са основним циљем упознавања полицијских активности и продубљивања односа повјерења између грађана и полиције. То се нарочито односи на одређене административне послове и

⁴ Finn, P.: *Getting along with citizen oversight*, FBI Law Enforcement Bulletin 69 (8), 2000. год, стр. 22–23.

задатке који оптерећују свакодневни полицијски рад и одузимају вријеме које би боље било утрошено на терену у контакту са грађанима. Тако на примјер важећи Закон о полицији Републике Србије прописује могућност образовања помоћне полиције за извршавање полицијских задатака када треба надокнадити ангажовање великог броја полицијских службеника за извршавање задатака високог безбједносног ризика, у природним и другим несрећама, за обезбјеђивање државне границе, у другим случајевима када је теже угрожена унутрашња безбједност и за случај ванредног или ратног стања.⁵ У вези с тим, прописани су и услови које кандидат за помоћног полицајца треба да испуњава, као и ангажман на предвиђене полицијске послове с примјеном овлаштења. Законска легислатива код нас још увијек није на том нивоу, јер се ангажовање грађана у формалном смислу помиње тек Законом о унутрашњим пословима који предвиђа да се „Министарство унутрашњих послова у свом раду ослања на помоћ грађана у складу са одредбама Закона о кривичном поступку“.

Без обзира на наведено, може се закључити да постоји широк спектар могућности успостављања позитивних релација полиције са јавношћу, те да ефикасан полицијски рад умногоме зависи од јавности и њене подршке полицијској организацији. Оно што је битно са аспекта локалних заједница и полиције у локалним заједницама у Републици Српској, јесте чињеница да је могуће, без обзира на садашњу хијерархијску организацију полиције на више нивоа, изградити односе у оквиру заједнице који ће бити предуслов успостављања задовољавајућег нивоа безбједности.

МЕДИЈИ КАО СПОНА ОДНОСА ПОЛИЦИЈЕ И ЈАВНОСТИ

Медији као дио јавности јављају се као веома важан сегмент сваког друштва, па и у релацијама према полицији, посебно у контексту провођења концепта рада полиције у заједници. Према досадашњој спознаји мјеста и улоге средстава јавног информисања у друштву, њихов утицај на предупређење криминалних и других девијантних појава у друштву могли бисмо посматрати у свјетлу посредног и непосредног утицаја.

Посредан (можда често и ненамјеран) утицај медија огледа се у чињеници да поједини медијски садржаји (филмови, цртани филмови, емисије одређеног садржаја и слично), који нису директно везани за безбједносна питања, утичу на популацију која их конзумира на начин да долази до испољавања понашања која и те како имају везе са девијантним понашањима, односно безбједносном проблематиком. Филмови са сценама насиља, цртани филмови за најмлађи узраст са непримјереним садржајем и такође

⁵ Вуковић, С.: „Превенција криминала“, Криминалистичко-полицијска академија, Београд, 2010. год., стр. 188.

Однос полиције и јавности са аспекта примјене концепта рада полиције у заједници

сценама насиља, емисије типа „Видимо се у читуљи“ које на експлицитан начин „популаризују“ криминално понашање и слично, могу продуковати појединце или читаве групе које ће опонашати протагонисте медијских садржаја на начин да ће и сами насилно дјеловати, чинити кривична дјела, прекршаје или испољити чак и самоубилачке намјере. Све наведено је и те како допринијело повећању малољетничке делинквенције, насиља над дјецом и међу дјецом и бројним другим безбједносним проблемима са којима се сусреће савремено друштво.

Непосредан утицај медија на безбједност везан је за одређене медијске садржаје који се директно тичу проблема безбједности, било да се ради о неким истраживањима јавног мњења поводом стања безбједности, емисија које су посвећене питањима безбједности, преношењу или коментарисању конкретних безбједносних појава и догађаја и слично. Емисије у којима се грађанима представљају нерасвијетљени злочини и упућује позив за помоћ полицији, показале су позитивне резултате. Заштићеним и анонимним позивима грађани су у прилици да помогну рјешавању неких злочина о којима имају информације и да на тај начин помогну субјектима безбједности. На тај начин се рјешавају неки случајеви, а грађани се истовремено осјећају као корисни чланови заједнице, чиме се постиже дупли ефекат и безбједност подиже објективно и субјективно на виши ниво. Превенција се постиже и тзв. кампањама за давање публицитета, гдје разликујемо двије врсте кампања у зависности од циљне групе према којима су усмјерене, и то: 1) кампање усмјерене ка потенцијалним жртвама и 2) кампање усмјерене ка потенцијалним учиниоцима. У кампањама усмјереним ка потенцијалним жртвама може се указивати на технике за самозаштиту (нпр. обиљежавање имовине), нове начине за пријаву кривичних дјела, локације полицијских објеката или ресурса, опасна мјеста, учиниоце кривичних дјела који живе у одређеном подручју (нпр. учиниоци сексуалних деликата) и проблемска кривична дјела у сусједству. С друге стране, у кампањама усмјереним ка учиниоцима кривичних дјела могу се емитовати технике рада полиције, казне или ризици за хапшење код одређених кривичних дјела, резултати ранијих полицијских акција, знања у вези с одређеним илегалним тржиштем или трговином дрогом и промјенама у законодавству. Кампање усмјерене ка одређеној врсти кривичних дјела на ужем географском подручју за које су локални становници забринути, обично су ефективније од кампања о превенцији криминала уопште. Ефективније су и кампање које указују на ризик од хапшења него кампање о правним посљедицама дјела, односно оне које садрже моралне апеле. Уз то, поруке треба емитовати на мјестима и у вријеме гдје их учиниоци могу видјети, односно чути.⁶

6 Barthe, E.: *Crime Prevention Publicity Campaigns*, Washington D.C.: U.S. Department of Justice, Office of Community Oriented Policing Services, 2006. год., стр. 5–11.

Из наведеног је видљива сва сложеност проблематике везане за средства јавне комуникације, као и позитивне и негативне стране с аспекта безбједности. Као императив се намеће проблем начина на који је могуће медијске активности пропатити и усмјерити у жељеном правцу а да се не наруше медијске слободе у приступу и објављивању информација. Уколико средства јавног информисања не располажу правовременим и тачним информацијама, доћи ће до спекулација које могу нанијети велике штете друштву у цјелини и у дужем периоду. С друге стране, давање сувише информација може бити погубно с аспекта успјешности субјеката безбједности у очувању безбједности. Зато се оправдано поставља питање гдје је та «фина линија прелаза» које се потребно држати када су средства јавног информисања у питању и гдје нагињати? Одговор на ово питање, бар када се ради о безбједности, није нимало лако дати. Средствима јавне комуникације се мора омогућити довољан и адекватан приступ релевантним информацијама ради креирања садржаја који ће промовисати безбједност и дјеловање субјеката безбједности и за то морају бити задужене едуковане и специјализоване службе. С друге стране, средства јавне комуникације не смију бити промотери очигледних криминалних и девијантних понашања у случајевима нпр. прикривеног рекламирања проституције, оглашавања криминалних услуга, па чак и убистава, и слично.

ЗАКЉУЧАК

Изграђивање односа полиције са јавношћу поставља се као кључни фактор успјешности концепта рада полиције у заједници. Без подршке јавности овом концепту и уопште полицији као субјекту безбједности, многи напори за унапређење стања у овој области ће остати узалудни. При томе се мора посебно обазрив бити према појединим категоријама грађана и развоју начина комуницирања са јавношћу односно грађанима. Као крајњи циљ поставља се потреба успостављања повјерења између полиције и јавности, као кључно достигнуће које гарантује успјех примјене концепта рада полиције у заједници.

За изграђивање односа полиције са јавношћу не само да је битна дјелатност и активности полиције као организације, већ и доживљавање појединаца-репрезентата полиције од стране јавности. Полицајци у заједници су предмет сталног посматрања и критике јавности, тако да њихове активности, професионализам, општи изглед и друго, како у служби тако и ван ње, представљају основу на којој јавност често гради свој став и према појединцу-припаднику службе и према цијелој полицијској организацији.

Омогућавање јавности одређених облика контроле полиције, послужиће у сврху разбијања бројних предрасуда према полицији и развијању

Однос полиције и јавности са аспекта примјене концепта рада полиције у заједници

односа полиције и јавности. Међутим, овдје се мора водити рачуна да се не угрози суштина полицијске дјелатности због необавијештености јавности о правним оквирима полицијског дјеловања. Укључивање грађана у неке облике полицијске дјелатности допринијело би подизању односа полиције и јавности на квалитативно виши ниво.

У релацијама полиције и јавности, медији се јављају као веома битан фактор који треба искористити у сврху промовисања овог односа. При томе је неопходно придржавати се одређених правила у комуникацији да се не наруши слобода медија, али и да се не угрози полицијска дјелатност неконтролисаним одливом информација.

На основу свега наведеног, јасно је да без адекватно изграђених односа полиције са јавношћу нема ни краткорочне подршке полицијском дјеловању, а о провођењу концепта какав је рад полиције у заједници, не би било ни говора.

ЛИТЕРАТУРА

1. Barthe, E. (2006), *Crime Prevention Publicity Campaigns*, Washington D.C.: U.S. Department of Justice, Office of Community Oriented Policing Services.
2. Вуковић, С. (2010), *Превенција криминала*, Криминалистичко-полицијска академија, Београд.
3. Кешетовић, Ж. (2000). *Односи полиције са јавношћу*, Виша школа унутрашњих послова, Београд.
4. Крстић, О. (2007). *Превенција криминалитета*, Факултет за безбједност и заштиту, Бања Лука.
5. Пена, У. (2006). *Рад полиције у заједници и његова имплементација са посебним освртом на БиХ*, Висока школа унутрашњих послова, Бања Лука.
6. Finn, P. (2000), *Getting along with citizen oversight*, FBI Law Enforcement Bulletin 69 (8), 2.

**RELATIONSHIP BETWEEN POLICE AND THE PUBLIC VIEW OF
APPLICATION OF THE CONCEPT OF COMMUNITY POLICING**

Dusko Pena, MA

Director of Internal Affairs College Banja Luka

Borislav Djukic, MA

Internal Affairs College Banja Luka

E-mail: bobandjukic70@gmail.com

Abstract: The application of the concept of the police work in the community is conditioned with numerous of assumptions regarding to training and selection of personnel, training in the application of the concept in practice, the creation of adequate police organization that supports the application of the concept and more. One of the most important prerequisites of successful applications of concepts is related to building a relationship of trust between the police and citizens and their partnership. In that sense, the construction of relations between the police and the public, there is a kind of previous assumption for the application of the concept of the police work in community in the real sense as proposed in the concept. It is in fact about the relationships of trust and mutual respect of each of the others, created through the acquisition of some sort of reputation of the police in the community. Only police that the public identifies with a positive sign, can count on a realistic assumptions to developed the concept of the police work in community on the "healthy" basis. It is a long and tedious job that includes the appropriate status of the police in community and from the level of police organization and the level of individual person - representative of that organization in the community. It is necessary to constantly update and expand these relations, because the concept of the police work in community is a creative process that requires constant upgrades and new and new evidence. For the successful implementation of the concept of the police work in community, should not be allowed the luxury that these relationships are not good, because not only inhibits the application of the concept in practice, but built trust can completely disrupt to the border unenforceability concept.

Keywords: police, community policing, public, information, control...